

DOŠLO DNE

30 -01- 2008

62 Ca 39/2006-40

DOŠLO DNE

07 -04- 2008

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 7.4.2008
KRAJSKÝ SOUD BRNO
dne 12 -05- 2008

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: -2-06-2008 10955/2008/310	
Číslo: 36884/08	Vynuzuje: ODR
Přílohy: /	

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudkyň JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Jaroslavy Skoumalové v právní věci žalobce České republiky – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno, zast. JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou, se sídlem Pellicova 8a, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 2R 48/02-Hr, ze dne 21.2.2003,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. 2R 48/02-Hr, ze dne 21.2.2003, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí žalovaného č.j. S 107/02-151/3816/02-Hm, ze dne 4.8.2002, **se zrušuje**.
- III. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 23.4.2003 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 2R 48/02-Hr, ze dne 21.2.2003. Napadeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské

soutěže, na základě ust. § 59 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) za použití ust. § 61 správního řádu, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4.8.2002 č.j. S 107/02-151/3816/02-Hm; současně s tím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Jak vyplývá z výrokové části prvostupňového rozhodnutí, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jím rozhodl "ve věci přezkoumání rozhodnutí a dalších úkonů zadavatele - Česká republika, Okresní úřad České Budějovice", učiněných při zadávání veřejných zakázek souvisejících s realizací stavby "rekonstrukce sídla krajského úřadu VÚSC", a to konkrétně veřejných zakázek na výkon inženýrských činností, zadaných výzvami blíže specifikovanými pod bodem A, jakož i veřejných zakázek na provedení stavebních prací, zadaných výzvami blíže popsány pod bodem B. Výrokem I. prvostupňový orgán rozhodl tak, že řízení (zahájené na základě § 57 odst. 1 zák. č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů - dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek), pokud jde o veřejné zakázky popsané pod bodem A, zastavuje, neboť odpadl důvod řízení (v postupu zadavatele nebylo shledáno porušení zákona). Podle ust. § 30 správního řádu zastavil prvostupňový orgán (výrokem II.) též správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele veřejných zakázek popsaných pod bodem B (s dále uvedenými výjimkami), a to ze stejného důvodu, jako v případě výroku I. Výrokem III., který se týkal blíže popsanych zakázek, zadaných výzvami ze dne 9.2.2001 a 12.9.2001 (v obou případech šlo o zakázky na provedení stavebních prací, vymezených v úvodní části pod písmenem B), prvostupňový orgán vyslovil, že "zadavatel Okresní úřad České Budějovice při zadávání veřejných zakázek závažně porušil ust. § 3 odst. I a 4 zák. č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek", když postupoval při zadání veřejné zakázky výzvou jednomu zájemci k podání nabídky (§ 50 odst. 1 písmo c), d) zákona o zadávání veřejných zakázek), aniž by pro takový postup byly naplněny zákonné podmínky. Dále prvostupňový orgán uvedl, že "za zjištěná závažná porušení zákona se zadavateli podle § 62 odst. 1 zák. č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek (...) ukládá pokuta ve výši 30.000,- Kč".

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že v případě veřejných zakázek na výkon inženýrských činností (uvedených pod bodem A úvodní části rozhodnutí) nebylo v postupu zadavatele, i přes určité zjištěné nedostatky, shledáno porušení zákona o veřejných zakázkách a řízení proto bylo (výrokem I.) v této části zastaveno. V případě veřejných zakázek na provedení stavebních prací (uvedených pod bodem B úvodní části rozhodnutí) prvostupňový orgán konstatoval, že s vybraným uchazečem - společností MANE - Stavební a obchodní společnost, spol. s r.o. (dále jen MANE) byla dne 10.3.2000 uzavřena smlouva o dílo č. 6/2000. Stanovená cena za dílo byla zvýšena na základě následně uzavřených dodatků č. 7, 8 a 10, a to vždy na základě výzvy zadavatele k podání nabídky na veřejnou zakázku, ve smyslu § 50 odst. 1 písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Dne 9.2.2001 zaslal zadavatel společnosti MANE výzvu dle § 50 odst. 1 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek k podání nabídky na veřejnou zakázku "rekonstrukce objektu G1 v areálu sídla Krajského úřadu

Budějovického kraje", jako dodatečné veřejné zakázky k veřejné zakázce "dodávka stavby rekonstrukce sídla krajského úřadu VÚSC Budějovický kraj". Na tuto veřejnou zakázku byla se společností MANE dne 28.3.2001 uzavřena smlouva o dílo č. 17/2001. K této smlouvě byl dne 4.12.2001 uzavřen dodatek č. 2, v němž byla (z důvodu nutnosti provedení více prací) navýšena původně dojednaná cena za dílo; stalo se tak na základě podání nabídky zadavatele - společnosti MANE ve smyslu § 50 odst. 1 písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Dle názoru prvostupňového orgánu ve všech popsanych případech, kdy byly ze strany zadavatele podány výzvy ve smyslu § 50 odst. 1 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek, došlo k pochybení, a to právě v otázce právní kvalifikace výzev. Postup ve smyslu ust. § 50 odst. 1 písm. d) zmiňovaného zákona je totiž možné aplikovat pouze na dodávky zboží či zařízení, nikoli služeb či stavebních prací. Tento postup je možné použít navíc pouze tehdy, jestliže by jiný dodavatel nebyl schopen nabídnout plnění se stejnými technickými znaky, přičemž by odlišné technické vlastnosti dodávek vedly k technické neslučitelnosti, nebo k potížím při provozu a údržbě. Jakkoli stavební veřejné zakázky v sobě zahrnují dodávky materiálu a zařízení, které se do stavby zabudují (a není možné proto a priori vyloučit možnost aplikace § 50 odst. 1 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek), nelze tento fakt interpretovat tak, že zadavatel může v případě víceprací libovolně zadávat následné veřejné zakázky ve smyslu § 50 odst. 1 písm. c) či písm. d) tohoto zákona. Zadání veřejné zakázky výzvou jednomu zájemci k podání nabídky dle § 50 zákona je výjimečným způsobem zadání veřejné zakázky a zadavatel musí v případě jeho aplikace prokázat, že byly naplněny všechny zákonem stanovené podmínky pro zvolený způsob zadání veřejné zakázky. Z dokumentace o zadání veřejných zakázek, ani z vyjádření zadavatele, však nevyplývají žádné skutečnosti, které by prokazovaly naplnění podmínky, dle které by byl zadavatel nucen od jiného dodavatele pořizovat taková plnění, která by měla odlišné technické znaky, než plnění dosavadního realizátora veřejné zakázky, což by přinášelo technickou neslučitelnost nebo potíže při provozu a údržbě. Jelikož, vzhledem k charakteru předmětu plnění dodatečných veřejných zakázek, není rozdílu mezi veřejnými zakázkami zadávanými zadavatelem dle § 50 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona o veřejných zakázkách a s ohledem na skutečnost, že v případě žádné z veřejných zakázek není dán důvod pro jejich zadání dle § 50 odst. 1 písm. d) zákona, považoval prvostupňový orgán dodatečné veřejné zakázky splňující podmínky stanovené v § 50 odst. 1 písm. c) zákona, za zadané v souladu se zákonem, bez ohledu na označení výzvy zadavatelem. Dospěl přitom k závěru, že v případě dodatků ke smlouvě č. 6/2000 nedošlo k porušení § 50 odst. 1 písm. c), neboť součet závazků zadavatele z těchto dodatků nepřekročil 50% ceny původní veřejné zakázky a zároveň výzvy byly učiněny v průběhu její realizace. Jinak je tomu ovšem, dle názoru prvostupňového orgánu, v případě smlouvy č. 17/2001 a jejího dodatku č. 2, kdy (po sečtení s cenami v předcházejících dodatcích Č. 7 a 8 smlouvy č. 6/2000) již došlo k překročení 50% hranice z ceny původní veřejné zakázky (smlouva č. 17/2001), resp. hranice 20%, po změně zákona provedené zákonem č. 142/2001 Sb. (dodatek č. 2 ke smlouvě č. 17/2001). Z těchto důvodů proto prvostupňový orgán (výrokem II.) řízení, s výjimkou zadání veřejných zakázek v případě smlouvy č. 17/2001 a jejího dodatku č. 2, zastavil. Pokud jde o závazky posledně zmiňované, správní orgán

konstatoval, že při jejich zadávání došlo k porušení § 3 odst. 1 a 4 zákona o veřejných zakázkách, neboť nebyly splněny podmínky pro použití § 50 odst. 1 písm. c) resp. § 50 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Vzhledem k tomu, že nápravy tohoto stavu již nebylo lze dosáhnout fakticky, přistoupil prvostupňový orgán (výrokem III.) k uložení pokuty, jak mu to umožňuje ust. § 62 zákona o zadávání veřejných zakázek. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se přitom vypořádal s výší ukládané sankce, kdy zejména zdůraznil, že ta byla uložena při samotné dolní hranici zákonné sazby. Prvostupňový orgán v odůvodnění konečně též poznamenal, že se před uložení pokuty zabýval též otázkou, zda již marně neuběhla lhůta jednoho roku ode dne, kdy se o předmětném porušení zákona dozvěděl, resp. lhůta tří let, kdy k porušení zákona došlo. Vzhledem k tomu, že k porušení zákona došlo po 9.2.2001 (kdy zadavatel zaslal výzvu, na jejímž základě byla uzavřena smlouva o dílo č. 17/2001) a s přihlédnutím ke skutečnosti, že se o předmětných skutečnostech dozvěděl dne 20.2.2002, dospěl k závěru, že rozhoduje ještě v rámci otevřené zákonné lhůty.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21.2.2003, č.j. 2R 48/02-Hr byl rozklad žalobce proti I prvostupňovému rozhodnutí zamítnut a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Výrok tohoto dne 27.8.2002 Českou republikou, zast. přednostou Okresního úřadu České Budějovice ve věci přezkoumání úkonů zadavatele - České republiky - Okresního úřadu České Budějovice (...), jehož právním nástupcem je podle ust. § 29 zák. č. 201/2002 Sb., o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, (...) učiněných při zadání veřejných zakázek souvisejících s realizací stavby rekonstrukce sídla krajského úřadu VÚSC". V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný především podrobně zopakoval genezi celé věci, včetně skutkových a právních závěrů, ke kterým dospěl prvostupňový orgán. Pokud jde o nesouhlas žalobce se závěry prvostupňového orgánu, které se týkaly nemožnosti postupu ve smyslu § 50 odst. 1 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek v případě výzev k podání nabídky na veřejné zakázky na provedení stavebních prací, žalovaný argumentaci žalobce odmítl. Uvedl, že při zadávání veřejné zakázky dle ust. § 50 odst. 1 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek je vždy nutné, aby zadavatel prokázal, že byly splněny všechny podmínky stanovené v tomto zákonném ustanovení, což však v projednávané věci zadavatel neučinil. Samotná ztráta či porušení záručních podmínek, které zadavatel v případě předmětné veřejné zakázky označuje za naplnění podmínek citovaného zákonného ustanovení, totiž nemůže být důvodem pro jeho aplikaci, neboť se neodvíjí z technických příčin. Jednotlivé komponenty kabeláže od různých dodavatelů jsou vzájemně technicky zastupitelné a nejedná se tedy o "plnění veřejné zakázky s odlišnými technickými znaky, které by s sebou přinášelo technickou neslučitelnost nebo potíže při provozu a údržbě". Zadavatelem uváděné důvody tak mají charakter pouze obchodně právních závazků, a právě pro tuto situaci nabízí zákon zadavateli možnost aplikovat § 50 odst. 1 písm. c) zákona o veřejných zakázkách; přitom jej limituje částkou 50% (resp. 20%) z ceny původní veřejné zakázky. K námitce žalobce, dle které byl při zadávání veřejné zakázky závislý na pokynech jemu nadřízeného orgánu (Ministerstva vnitra), žalovaný uvedl, že tento fakt byl zohledněn v rámci úvah o výši ukládané pokuty;

ta byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby.

Jak bylo již uvedeno, včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě především namítl skutečnost, že není právním nástupcem zaniklého zadavatele - Okresního úřadu České Budějovice. Ze zákona č. 201/2002 Sb. o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále jen zákon č. 201/2002 Sb.) vyplývá, že není univerzálním sukcesorem zaniklých okresních úřadů. Podle ust. § 29 tohoto zákona (na který se rozhodnutí žalovaného odkazuje) nabyt žalobce právo hospodaření pouze k majetku v tzv. operativní evidenci, což však není případ projednávané věci. Navíc by tento majetek musel na žalobce přejít ke dni účinnosti tohoto zákona (1.7.2002) a jako s účastníkem řízení by s ním tedy muselo být jednáno již v rámci řízení před prvostupňovým orgánem. Žalobce dále uvedl, že, dle jeho názoru, nebyla dodržena roční subjektivní lhůta, vyplývající pro ukládání pokut z ust. § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobce (správně zřejmě prvostupňový orgán) se o údajném porušení zákona dozvěděl dne 21.2.2002 a musel by tedy (při zachování zmiňované lhůty) rozhodnout do 21.2.2003, a to pravomocně. To se v projednávané věci nestalo, neboť žalobci bylo druhostupňové rozhodnutí doručeno až dne 5.3.2003. Dále je žalobou namítána skutečnost, že ve vztahu k žalobci, jakožto nově přibránému účastníkovi správního řízení, nebyla ze strany žalovaného splněna povinnost, vyplývající z ust. § 33 odst. 2 správního řádu. Žalobce konečně namítl též nesprávné právní hodnocení věci oběma správními orgány. Dle jeho názoru podmínky pro postup ve smyslu § 50 odst. 1 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek byly splněny. Předmětnou veřejnou zakázkou (vyvozanou změnami potřebami zadavatele, plynoucími ze závazného opatření Ministerstva vnitra Č. 7/2000) došlo k výraznému a kvalitativně odlišnému rozšíření veřejné zakázky původní, jejímž předmětem byly taktéž dodávky a montáž informačních technologií a inženýrských sítí. I v případě posuzované zakázky se fakticky jednalo o dodávku zboží a zařízení. Stanovením nových podmínek bylo výrazným způsobem ovlivněno již rozpracované dílo a zadavatel i zhotovitel tak byli nuceni vyřešit celou věc tak, aby již realizovaná část díla byla plně kompatibilní s nově dodávanými zařízeními a technologiemi. Nebylo by proto možné, aby část strukturované kabeláže dodával jeden dodavatel a další část dodavatel jiný, když tato kabeláž je dodávána jako systém, na který je jako celek poskytována i záruka. V opačném případě by taková kabeláž nemohla být certifikována výrobcem a při jejím provozu by mohlo docházet ke kolizním situacím, kdy by bylo obtížné prokazovat, kde a v jaké části se nachází vada a kdo je za ni zodpovědný. Oba správní orgány přitom neuvedly, v jakých konkrétních případech nebyly zadavatelem splněny zákonné podmínky, resp. v jakých případech bylo možné ze strany zadavatele pořídit plnění s odlišnými technickými znaky, které by nepřinášelo technickou neslučitelnost nebo potíže při provozu a údržbě systému. Správní orgány obou stupňů tedy neprokázaly nemožnost zadání veřejné zakázky ve smyslu § 50 odst. 1 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek a žalobce proto nemohl překročit žádný omezující limit, neboť v tomto případě zákon žádné limity nestanoví. Není taktéž vyloučeno, aby zadavatel, pokud již využil zadání dle § 50 odst. 1 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek a vyčerpал limit daný 50%, resp. 20% ceny původní zakázky, zadal další navazující

veřejnou zakázku při splnění zákonných podmínek, způsobem vyplývajícím z § 50 odst. 1 písm. d) citovaného zákona.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že subjektivní lhůtu pro uložení pokuty ve smyslu § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek považuje za dodrženu. Požadavek zákona na rozhodnutí ve lhůtě 1 roku od zjištění porušení právní povinnosti je, dle jeho názoru, nutno chápat tak, že v rámci této lhůty musí být pokuta uložena rozhodnutím prvostupňového orgánu. Odkázal v této souvislosti na stejný právní názor, vyjádřený v rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25.2.2002, sp. zn. 2A 11/2001. Vzhledem k tomu, že se prvostupňový orgán o předmětném porušení zákona dozvěděl dne 21.2.2002, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 4.8.2002, byla subjektivní zákonná lhůta nepochybně dodržena. Uvedeného dne tak závazek vznikl tehdy ještě existujícímu Okresnímu úřadu České Budějovice; s jeho zánikem přešel na právního nástupce. K otázce procesního nástupnictví po zaniklém Okresním úřadu České Budějovice žalovaný uvedl, že, s ohledem na dikci ust. § 38 zák. č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích (dále jen zákon č. 219/2000 Sb.) závazek uhradit pokutu za zjištěné závažné porušení zákona, ke kterému došlo činností organizační složky státu, je závazkem státu; tento závazek vedl ve svém účetnictví (ode dne vydání prvostupňového rozhodnutí žalovaného) Okresní úřad České Budějovice, jak lze dovodit z ust. § 29 odst. 4 zák. č. 201/2002 Sb. K další žalobní námitce, kterou bylo poukazováno na porušení § 33 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvedl, že žalobce, jakožto procesní nástupce původního účastníka (který ex lege zanikl), vstoupil do jeho veškerých procesních práv, přičemž jeho předchůdci byla možnost využít oprávnění vyplývajících z citovaného ustanovení dána. Ve zbytku pak žalovaný zopakoval důvody, které ho vedly k závěru o neaplikovatelnosti ust. § 50 odst. 1 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek při zadávání některých veřejných zakázek. Vzhledem k tomu, že žalobu nepovažuje za důvodnou, žalovaný navrhl, aby soudem byla zamítnuta.

Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou, ve které poukázal na skutečnost, že žalovaný své závěry o jeho právním nástupnictví neuvedl již v rámci jím i vydaného rozhodnutí. Uvedl dále, že závazek z titulu uložené sankce je možno vzít do evidence až poté, kdy je o něm pravomocně rozhodnuto; do té doby nejde o závazek. Pokud jde o ust. § 29 odst. 4 zák. č. 201/2002 Sb., žalobce zopakoval svůj právní názor vyjádřený, již v žalobě s tím, že k datu 1.7.2002 žádný závazek z titulu prvostupňového rozhodnutí neexistoval.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31.1.2005, č.j. 29 Ca 141/2003-38 tak, že napadené rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21.2.2003, č.j. 2R 48/02-Hr zrušil a věc vrátil předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonné lhůtě kasační stížnost. K této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně tedy znovu rozhodoval o předmětné žalobě vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem

v citovaném rozsudku tohoto soudu ze dne 25.8.2006, č.j. 4As 57/2005-64.

Pokud jde o označení žalovaného, zde soud respektuje aktuálně převažující právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, byť je napadáno rozhodnutí předsedy jeho vydané ve II. stupni správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2004 v právní věci sp. zn. 6A 11/2002, ze dne 25.8.2006 v právní věci sp. zn. 4As 57/2005 nebo ze dne 24.9.2007 v právní věci sp. zn. 5As 55/2006, podle nichž je v řízeních obdobných tomuto žalovaným „Úřad pro ochranu hospodářské soutěže“, naproti tomu však rozsudky téhož soudu ze dne 9.1.2007 v právní věci sp. zn. 1As 19/2006, ze dne 31.5.2007 v právní věci sp. zn. 7As 48/2006 nebo ze dne 4.7.2007 v právní věci sp. zn. 4As 29/2006, kde je za žalovaného naopak považován shodně s předchozí konstantní rozhodovací praxí zdejšího soudu „předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“). Formální označení žalovaného v žalobě soud nepovažuje za podstatné, neboť je zřejmé, jaké rozhodnutí je žalobou napadáno. Účastníkem řízení před soudem na straně žalovaného je tedy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, bez ohledu na jeho označení v žalobě.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věci přitom nařídil jednání vzhledem k tomu, že žalovaný nesouhlasil s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud v Brně vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku č.j. 4As 57/2005-64 ze dne 25.8.2006 se nejprve zabýval žalobní námitkou, kdy žalobce uvedl, že nebyla dodržena roční subjektivní prekluzivní lhůta pro vyplývající ukládání pokut z ust. § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Prvostupňový správní orgán se o údajném porušení zákona dozvěděl dne 21.2.2002 a musel by tedy (při zachování zmiňované lhůty) rozhodnout do 21.2.2003, a to pravomocně. To se v projednávané věci nestalo, neboť žalobci bylo druhostupňové rozhodnutí doručeno až dne 5.3.2003. Shora citované skutečnosti, tedy to, že prvostupňový správní orgán, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, se o údajném porušení zákona dozvěděl dne 21.2.2002, vyplývají jak jednak ze samotného tvrzení žalovaného, tak i z připojeného správního spisu. Soud také jednoznačně zjistil, že druhostupňové správní rozhodnutí bylo doručeno žalobci až dne 5.3.2003.

Podle ust. § 62 odst. 1 věty druhé zákona o zadávání veřejných zakázek, bylo možno pokutu uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se orgán dohledu dozvěděl, že zadavatel porušil ustanovení tohoto zákona, nejpozději však do tří let ode dne, kdy došlo k tomuto porušení.

K otázce, zda za časový moment uložení pokuty je nutno chápat již vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebo až nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozhodnutí, že pro stručnost odkazuje na konstantní správní judikaturu, podle níž „uložením pokuty je teprve okamžik, kdy účastníku řízení vznikne právní povinnost rozhodnutí se podrobit a pokutu zaplatit; ta nastává právní mocí rozhodnutí o uložení pokuty, protože teprve tímto okamžikem je dotčena právní sféra delikventa. Smyslem této zákonné úpravy je totiž stanovit prekluzivní lhůtu, po jejímž marném uplynutí nelze osobu, která se dopustila správního deliktu, postihovat“ (viz. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18.2.1997, sp. zn. 7A 167/94, vztahující se k interpretaci ust. § 88 odst. 4 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, obdobný rozsudek stejného soudu ze dne 30.4.1996, sp. zn. 6A 103/94, k výkladu ust. § 19 odst. 6 a 8 zák. č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, ve znění zák. č. 150/1992 Sb., nebo rozsudek stejného soudu ust. § 12 odst. 1 zák. č. 238/1991 Sb., o odpadech ze dne 10.2.1995, sp. zn. 7A 147/94).

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že i z této předmětné věci by bylo třeba v souladu s citovanou judikaturou interpretovat ustanovení § 62 odst. 1 věta druhá zákona o zadávání veřejných zakázek tak, že pokutu lze pravomocně uložit do jednoho roku ode dne, kdy se Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dozvěděl o možném porušení zákona o zadávání veřejných zakázek. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2004, č.j. 5A 1/2001-56, který se vyčerpávajícím způsobem s otázkou lhůty pro uložení sankce správním orgánem vypořádal, a o kterém se mimo jiné praví, že: „... Pod uložení pokuty je nutno chápat teprve skutečný, materiální zásah do právní sféry porušitele práva. Ten samozřejmě nastává až nabytím právní moci příslušného rozhodnutí, protože do té doby může být změněno či zrušeno přezkumné řízení.“

Ze shora uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že uplynula jednorozční prekluzivní lhůta stanovená v ust. § 62 odst. 1 věty druhé zákona o zadávání veřejných zakázek pro uložení pokuty, neboť Úřad pro ochranu hospodářské soutěže se o údajném porušení zákona dozvěděl 21.2.2002, avšak druhostupňové správní rozhodnutí bylo doručeno žalobci až 5.3.2003.

Na základě shora uvedeného soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost. Soud také dospěl k závěru, že je důvod, aby bylo zrušeno i prvostupňové správní rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 3 s.ř.s.

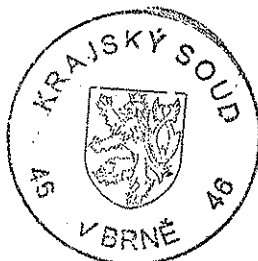
Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, ač byl ve věci plně úspěšný, avšak žádnou náhradu nákladů řízení nepožadoval. Zároveň rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti v souladu s ust. § 110 odst. 2 věta první s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná v souladu s ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.

V Brně dne 13. 12. 2007

Za správnost vyhotovení:
Lucie Brdičková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu

